

מסורת הש"ס

א(ב)נפ"א: אלעזר; ט(ס)פ"א הכי הוא כילוד, א(ג)נבחרות (מו; ד)פ"א ל"ג, א(ה)נמיר מב. חולין ע. הוריות ג; ו(ז)פ"א ל"ג, ו(ז)לעיל בת; ח(ז)לעיל בת; ט(ז)לעיל בת; לקמן סט; י(ז)נפ"א: אלושור, ט(ז)ל משילא, ו(ז)לקמן ג; ח(ז)ל משילא כתקני ט' עד שילא רובו הא כתקני ט' ור"י מקיל וקאמר משילא כתקני ט'. רש"י,

הגהות הב"ח

א(ב)נב" מדקאמר או מסורס ובי' הכי הוא כילוד; א(ג)תר"ח משב ט' לעיל כ"ב בנפ"א ט' ריש ע"א;

גליון הש"ס

נב"אריב"ל עברה נהר רובי, לעיל יח ע"א: שם א' ב"א היולדות. כעין זה כתובות טז ע"א:

הגהות מוהר"ב רנשבורג

א(א)תר"ח משב ובי' דמתין אהדי דכפרי' לעיל כ"ב ט"ז כ"ג:

לעזי רש"י

טנפ"ש [גינפ"ש]. צדעיים. גליר"א. ליהא.

מוסף רש"י

אין הראש פוטר בנפלים. בן שמונה שהזיל ראשו חי והחזירו וקדמו אחיו ולא, חיי כבוד לכהן שאין ראש הנפל פוטר עד שילא ראשו ורובו (בבברות מה);

עברה נהר והפילה. ואין ידוע אם ולד הוא מביאה קרבן וגאבל. טעמא הניק שלח נאכלת. והא הניק ע"ל הספק נהא ואינה נאכלת, דלמלא לאו ולד הוא וחולין מלוקח הן ומליקת חולין נבלה (כע"י יח);

המפלת התיבה

לחלק. הילכך חי לאו ה"א ואם לא ממעט טומטוס אזל הכא מדה"ל למכתב אדם תשלחו וכתיב זכר ונקבה ש"מ לדרשא: ואפילו הראש **עמסה**. אמחותך קאי דהיכא דינא מחותך אפי' ינא הראש אין חשוב ולד עד שילא רובו: אין הראש פוטר בנפלים. ינא ראש הנפל כגון

יולדת תאומים לשצעה אחד נגמרה זורתו ואחד לא נגמרה זורתו וילא ראש הנפל והחזירו ואח"כ ינא אחיו הוי כבוד לכהן שאין ראש הנפל פוטר אט הצא אחריו מן הבכורה ורבי אלעזר^י אית ליה דשמואל: **צאנפי נפשיה**. ולא אמתימתין. ואיכא צינייהו מאן דמתני לה אמתימתין משמע דאמחותך קא פליגי ואיכא למימר כדאמרן דבשלם אפי' ר' אלעזר^י מודה דלית ליה דשמואל ומאן דמתני לה צאנפי נפשיה משמע דאשלם נמי פליגי וצדשמואל: אין הראש כרוב אצרים. ינא הראש אינו כילוד. וננפל קאי דאי צנן קיימא ליכא למ"ד דהא מתימתין היא [כת]. ינא דכרבו משילא רוב ראשו: **כסקנו**. ראש ינא תחלה וקאמר דבעינן רובא וקשיא לרי' יוחנן: **מאי קאמר**. רבי יוסי משיילא כתקנו ס"ד דמסורס **צבוצא** לאו ילוד הוא: **מחוסך ומסורס**. מחותך ודך מרגלותיו: **הא כסקנו**. דרך ראשו אפי' מחותך הראש פוטר: **רובו כסקנו**. תרוייהו צעינן במחותך: **מסקין** לה רב זביד. למירווא דמתרנין אליצא דרבי יוסי: **מכלל דמסורס רובו נמי לא פטר**. בתמיה. כיון דרבי יוסי לאו אדיוקא קאי אלא אדקתני צבוצה ינא מחותך ומסורס משיילא רובו ועלה קאי דרבי יוסי ואמר אע"ג דנפיק רובו צעינן נמי כתקנו מכלל דמסורס רובו נמי לא פטר בתמיה: **אלא אמר רב זביד**. רבי יוסי אדיוקא דת"ק קאי דאמר הא כתקנו הראש פוטר ואע"ג דמחותך וקאמר ר' יוסי אין הראש פוטר אלא שילא כתקנו וכושאך ולדות שילאין לחיים אזל מחותך אפילו כתקנו אין הראש פוטר: **כסקנו**. אפי' מחותך הראש פוטר: **ט(ס)פ"א כסקנו לחיים**. הוא דראש פוטר אזל מחותך אפילו כתקנו צעינן רובו: **לדעינן**. טנפ"ש: **קניי ראשו**. גוצה ראשו שאזל העורף: **מתנ"י** ואין ידוע מהו. אם זכר אם נקבה אזל ידועת היא שהוא ולד: **לונר ולנקבה**. ימי טוהר דזכר ימי טומאה דנקבה: **אין ידוע אם ולד היה אם לאו טעם לונר ולנקבה ולגדה**. כלומר כשתראה תהא נדה שאין לה ימי טוהר דשמא לאו ולד הוא. וצגמרא^י מפרש למה הזוכר זכר הואיל ואין לה דם טוהר דאי משום טומאה לידה הא קתני **נקה** **גב'** **ופפילה**. ואינה יודעת מה אם נפל או לאו רוח שהרי נפל למיט: **אמאי טעם לנדה**. ניתב לה מיהא ימי טוהר דזכר: **שילאה מלאה**. כשהיתה מעוברת יתה לאפר: **וצאה**.

צו ציוס ריקנית: **כבוד מספק**. שמא זה היה ולד והצא אחריו אינו כבוד או שמא רוח הפילה והצא אחריו כבוד מעליא הוא הילכך ספק הוא ויאכל בזממו לבעלים ולא לכהן דהמוזיא מחצירו עליו הראיה: **והאי פשוט הוא**. ויאכל בלא מוס: **מעטפוס**. יוס אחד קודם לידה כעין גליר"א: **מסיב רבי יוסי**. אדר' יהושע בן לוי: **טועה**. ממתנתא דמיירי צאשה טועה שלא ידעה עת לידתה: **האשה**

פרק שלישי נדה

כמו.

פד א ב ג מי פיי מהל' אסורי צלה הל' וע"ש סגנ לאין קיא טוע"ע יו"ד סי' קנז סעיף י:

פד ד מיי' שם הל"ע סגנ שם טוע"ע שם סעיף ט:
פו ה מיי' פ"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ו:
פז ו מיי' פ"י מהל' אסורי צילה הל"ע:

פח ז מיי' פ"א מהל' מחוסרי כפרה הל' ו:
פח ח מיי' פ"ד מהל' בבברות הל"ג וע' בהשגות וע"ש סגנ עשין ר"א טוע"ע יו"ד סמן שטו סעיף ז:

תוס' הרא"ש

ר' יוסי אומר משיצא כתקנו מאי קאמר. פרש"י וכי ס"ד דמסורס ברובא לאו ילוד הוא ומפרש רב פפא ר' יוסי אדיוקא דת"ק קאי הא דקאמר הא כתקנו הראש פוטר וקאמר ר' יוסי משיצא רובו כתקנו אדברי רב פפא בעי' רובא ומיהו גם במסורס נמי הוי כילוד ברובו ורב זביד פריך ליה לרב פפא דמשמע ליה (כלומר דלפי דברי רב פפא ר' יוסי לא קאי אדיוקא) דבי' ר' יוסי לא קאי אדיוקא דת"ק דאיכ' הוי"ל למימר אפי' כתקנו עד שיצא רובו אבל מדקאמר משיצא משמע שבא להקל דבקל הוי לידה טפי מלתי"ק. ותימה אי קאי אמאי דקאמר ת"ק יצא מחותך מסורס משיצא רובו נטהרנה אם ראתה צל"ד ומ"א מספק ספקא ולא ניחוש לונר והוי תרי קולי דסמךן אהדיי אודפרשינן לעיל ט(

ד' כד): ומיהו צטועה צגמ' מתמינן אע"ג דליכא כמה ספקי': **וין הווא"י ולא מנפיה**. וכגון שלא שהמה הצהמה צחון דלס שהמה אימור טנפה וילדה: **אימר**

קאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי אומר משיצא כתקנו לחיים ואיזהו רוב ראשו ר' יוסי אומר משיצאו צדעיו אבא חנן משום ר' יהושע אומר י משיצא פדחתו ו"א משיראו קרני ראשו: **מתנ"י** ”המפלת ואין ידוע מהו תשוב לזכר ולנקבה אין ידוע אם ולד היה אם לאו תשוב לזכר ולנקבה ולגדה: **גב'** ”‏^(ט) א"ר יהושע בן לוי העברה נהר והפילה מביאה קרבן וגאבל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן תנן אין ידוע אם ולד היה תשוב לזכר ולנקבה ולגדה **לנדה** לימא הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן ת"ש **יבשהוחזקה עוברת וכי קאמר ריב"ל** יבשהוחזקה עוברת ת"ש **יבבהמה שיצאה מלאה ובאה ריקנית הבא אחריו כבוד מספק ואמאי הלך אחר רוב בהמות ורוב בהמות ולד מעליא ילדן** והאי פשוט הוא אמר רבינא למימר רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכורה ומעומן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה וכל היולדות מטנפות וזו הואיל ולא מנפה אתרע לה רובא **א**י כל היולדות מטנפות הא מדלא מטנפה בכור מעליא הוא אלא אימא רוב יולדות מטנפות וזו הואיל ולא מנפה אתרע לה רובא **ט** כי אתא רבין אמר מתיב רבי יוסי ברבי חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתא מאי היא דתניא אשה

ואכל כגמרא דמשום חישא דרוב מקולקלת עד יום מ"ח ואמאי (לא) תהא מקולקלת דשמא לא לידה כלל ואת"ל ילדה אימור נקבה הואי אלא ודאי לא אמרינן הכא

תרי קולי דסתרי אהדיי אלא מוקמינן כל חד וחד אריניה וטמאה שבעים משום חומרא דנקבה ומקולקלת למנינה משום חומרא דזכר. ואע"ג דבשמענתא דטועה מחמידינן א"ג דאיכא כמה ספיקות יש לחלק היכא דנחתא בכור לתורת טומאה: רוב היולדות מטנפות. האי טינוף הוי קודם לידה ולא כמו טינוף דלעיל דהוי מהיו הולד עצמו. ומיירי בשלא שהתה בחוץ כ"א מעט דאם שהתה הרבה אימור טניפה וילדה:

^[1] א"ר יהושע בן לוי העברה נהר ו

^[2] א"ר יהושע בן לוי העברה נהר ו

(א) לקמן ע"א, (ב) ויבמות ג, ושי"ג, (ג) [לקמן סט:], (ד) [לעיל כט: לעיל סו:], (ה) [שבת קכא: לעיל כט: יומא פת, (ו) [נדרות לא:], (ז) [כתיבות יג, (ח) [דף כט: ד"ה ומשנין שבע רביעין, (ט) ויע"ש מוס' וימא ת, ד"ה דכ"ט,]

הגהות ה"ב

(א) רש"י ד"ה כדאמר י"ד ובי' איכא שמונה טבילות בלילה: (ב) ת"ח"ה והאיכא כ"י הן פירכא דפרשישת ומשני: (ג) ד"ה שבע ובי' תנאי הווי פליגיטו:

הגהות בחר"ב רנשבורג

[א] תרד"ה עשרים ומנאי ובי' לא מטעילין להנדה לא, מיתבא להמה לא נמקו, וי"ב לה זביחא פל"ג:

מוקף רש"י

ולב"ה דאמרי כו' לא בעי טבילה. אבל לקדשים מודו ז"ה, דק"ל [תגינה כא], האזן ומוקף כפורים נריכין טבילה לקדש, הילכך לאחר שהובאה כפרתה טובלת לקדשים [קטן ע"א], אסור לעשות כן. לשמע ז' ציוס טבילתה, שמא תבא לירי ספק. שמה תחלה שמה תשיש ומנאל שמהה כל מניינה דהא לא הוי נקיים כל שבעה ומנאל מששש ובה [דערל כס: ובעי' לקמן ע"ז],

דיה לטבילה באחרונה. ראה לעיל ט' ג, ליום מ"א. צירי מהנא מילא בעלמא הוא [בברכות כא],

מכדי ימי טוהר כמה. משכה ספקא דידה לזתר שזועים קמאי: **ספין ושיטא**. ושזועים הרי פ' ומהני ס"ו טבילות כבר טבלה מהן ז' בלילי שזוע שלישי משום הך ספקא לטובלת יום ארוך: דל הני ז' פשו להו **ספין נבי חדא**. שעדיין לריכה לטבול משום הך ספק צמוך י' שזועים הבאים ול"ה שטבלה בתוך ג' השזועים הראשונים שבעה בראשונה וכ"ח בשתי אחרונות הרי ל"ה ושתין נבי חדא הרי ז"ד: **טבילה יסירפא**. עד השתא הוה ס"ד דבאת לפנינו ציוס כגון ציוס ר"ח ניסן ואטובלה לאורתא ומשכו פ' דילה ל' מניסן וכ"ט דאייר וכ"א דסיון כלים פ' יום הרי פ' טבילות בלילות ו"ד ציינים של ז' שזועות הראשונות הרי ז"ד והשתא מוקמינן שצאת לפנינו צין השמשות לילה שהוה ר"ח ואטבלה בזהיא ליליא משום ספק סוף טומאה ומשכי נמי פ' שלה עד כ"ח צקיון כאילו צאתה ציוס ראש חדש דאיכא לספוקי דילמא צאותו צין השמשות ילדה והוה מר"ח וההיא טבילה דליל ראש חדש איתוספא לה נמלאו לה מ' טבילות שזצוע ראשונה וכ"ח דב' וג' הרי ל"ו, וקשיא לי אמאי נקט צין השמשות ה"ל לאוקמא שצאת לפנינו בלילה ומסתברא דלהכי נקט צין השמשות דדק בלישא דמתני' דנקט ג' שזועים טהורים הילכך כי איכא צין השמשות איכא למיקרי יום זה טהור דשמת צין השמשות יממא הוא ומיוס שעבר הוא והיוס הזה כולו טהור ומיהו טבילותיה משכי עד שמויסי לבד מהך משום דצין השמשות ספק ליליא: ל"ה. דקאמרי צ"ה מאי עבידתיהו. ומשני עשרין ותמניא הויין: **כדאמר**. י"ד ציינים ו"ד בלילות וכולן משום ספק סוף ימי טומאה. והוא הדין דלצ"ה הוו להו עשרין ותשע דכיון דלאוקמינן שצאה צין השמשות איכא (א) ט"ו טבילות בלילה משום ספק צין השמשות והאי דלא מוצבינן ליה לקמיה משום דאותבינן אחריתי ומשנינן חד ששזוע לא קמיירי והך נמי חדא ששזוע היא: **האי שזוע פ'**. שאינה רואה צו כל יומא איכא לספוקי צסוף גדה ומטבלינן לה בכל לילות ששזוע ד' ראתה בכל יום ויום ראשון דילמא תחלת גדה היא וטובלת לסוף שבעה שהוא ליל ראשון של שזוע ה' וליל שני נמי טבלה דילמא יום ראשון של שזוע

רביעי מימי טוהר הוא ויום ז' הואי תחלת גדה והאידינא הוי ליל טבילתה וכן כוליה והוו להו שבעה טבילות. והוא הדין נמי דכל לילות של שזועים טהורים איכא לספוקי סוף גדה משום שזצוע טמא שלפניה אלף צ"ה טבילות דלאחר ל"ה דהוא ליל תשמיש לא קחשיב דכל טבילות דצ"ה אחר דהוא ל"ה טבילות דלאחר ל"ה דהוא ליל תשמיש לא קחשיב **באמניא ופלגא סגיא**. לבד הג' שזועות דטהורה דהא כלין ימי טבילה צסוף שמונים והוא בצאמצע שזוע תשיעי של י' שזועים: **שזוע**. תשיעי טמא הוא: **טבילה ובה**. דכל שזוע טמא איכא לספוקי צויצה לבד משזוע רביעי שאי אתה יכול לספקו כולהו כב"ש אלף לאחר גדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שזוע טהור איכא לספוקי ציימי ספירת זיבתה ובעיא למטבל ציוס ז' של כל שזוע טהור: ר"ע. דפרך אחרון [לקמן דף סט:]: **סוף שזוע ראשון**. ציוס השביעי ליטבלה ציוס דילמא צין השמשות יום הוא ויום ראשון שצאתה לפנינו טהור ואיכא ז' ספורים לפנינו: **חדא**. טבילה ששזוע לא קמיירי. והי"ה דהוה לן לאותובי לצ"ה דליחשוב עוד טבילה ימירתא לטבילות הלילות של ספק לידה הואיל וצין השמשות צאתה אלף האי שינויא גופיה אית צה דחדא ששזוע לא קמיירי הילכך לא פריך: **במתני' המפלת**. שליא: **ליום מ'**. לטבילתה: **אינה חוששם** לולג. שלא נגמיר יצירתו עד שיכלו כל מ' יום: **ולגדה**. דילמא ליכא ולד. ובגמ' מפרש למה הוזכר זכר: **פסג לוגר**. ז' ימי טומאה ופליגו בלידה יששתא אבל שזועים דנקצה ליכא לספוקי כדקתמי טעמא שיצירת נקצה לפי'א: **גב' הא קסני נקצה**. דה"ל שזועים יש בכלל מאתים מנה: אי לימי טוהר. להחמיר שלא יהא לה אלף ימי טוהר דזכר: הא

המפלת התיבה פרק שלישי גדה

עשרים ותמניא כדאמרו. אף על גב דכ"ט הויין עם טבילה ימירתא דצין השמשות שצאתה לפנינו פ"ה דההיא טבילה ימירתא דהויא חדא ששזוע לא קחשיב ואין נראה דהא ז"ש חשיב לה אלף ודאי לא חשיב טבילה ימירתא חדא ששזוע כיון שלא

היתה בפנינו אלף עכשיו ונראה כמו

שפי' רש"י שצאצמו דצ"ה לא חשיב טבילה דליל תחלת שזוע ג' דכיון דתו לא מטבלינן אלהנדה לא מיקריא חדא ששזוע אבל לצ"ש דמטבלינן לה בלילות לא הוי חדא ששזוע:

מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל שבוש ג' דאטבלינן לה פשו להו שתין נבי חדא שתין נבי חדא ותלתין וה' תשעין וד' הויין תשעין וחמש מאי עבידתיהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן לה טבילה יתירתא ולב"ה (א) דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי טבילה ל"ה מאי עבידתיהו עשרים ותמניא כדאמרו הך שבוש ה' מטבלינן כל ליליא וליליא אימר סוף גדה היא י' שבושין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי דתנא פלגא דשבוש מסיק ליה (ב) ואיידי דתנא שבוש טמא תנא נמי שבוש טהור והאיכא טבילת ובה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר תשמיש ניחשוב נמי טבילת ובה בלידה קמיירי צויצה לא קמיירי והאיכא יולדת בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרירתא לא קחשיב שבושתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה הא מגי (ג) ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו סוף שבוש קמא ליטבלה חד בשבוש לא קמיירי יומא קמא דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום בובה גדולה קמיירי בובה קמנה לא קמיירי ש"מ תלת ש"מ ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"מ (ד) ר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לירי ספק וש"מ טבילה בזמנה מצוה (ה) ורבי יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה: **מתני' ליום מ"א** תשב לזכר ולנקבה ולגדה (ו) רבי ישמעאל אומר יום מ"א תשב לזכר ולגדה יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולגדה שהזכר נגמיר למ"א והנקבה לפ"א וחכ"א יאחד בריית הזכר ואחד בריית הנקבה זה וזה מ"א: **גב' למה** הזכר זכר אי לימי טומאה הא קתני נקבה ואי לימי טהרה הא

ל.

צ א מיי פ"י מהל' אסורי צלה הל"ב ממנ לאון קוה טוש"ע יו"ד סי' קלד טע"י ז: **צא** ב מיי טס ה"ל"א:

תוס' הרא"ש

תשעים וד' הוו. תימה דלקמן פריך דהוו טבילי יתירי והכא פריך (דס"ד) [דחסרן ליה: **ויבא** קמא דאתיא לקמן נטבלה ביטמא דילמא שומרת יום כנגד יום היא. ולא מציי לשנויי חדא בשבוע לא קא מיירי דהשתא הוי תרי בשבוע חד בטבולת וחד בסוף שבוע. ועוד שגם יום שני צריכה טבילה משום חששא זו דשמא עכשיו ראתה כשבאתה ועוד דמטעם שומרת יום צריכה לטבול שבוע קמא בכל יום דבכל יומא מספקי לה שמא עכשיו שלפניי שבוש לזכר וספירה רובה קטנה. ומיהו תימה הווא אם היה יכול להקשות בכל יום ולא הקשה אלא מיומא קמא וגם בשבוע שני צריכה לטבול בכל יום משום חששא זו: ש"ם שמהל קאמר דהשתא תלת מדרגא קאמר ש"מ דיומי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירתה מדיקא ר"ח דפשוט היה לתלמוד ולא חש לומר ש"מ אע"ג דבסוף בנות כותים פליגי אביי ורבא. וקאמר רבא דעולין אין הלכה בהא כדבא אלא כאביי והיינו למיד' דיע"ל קג"ס. ותימה דהא ברייתא סוברת דלביש ולבי"ה אין עולין ולקמן בפי' בנות כותים גבי פלוגתא דרב ולוי שני מעיינות הן או מעין אחד הוא משני ההיא ברייתא דקתני יולדת בזוב ספירה ולא טבלה הלכו ב"ש לשיטתן ובי"ה לשיטתן דקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבתה צ"ל דתרי תנאי נינהו אליבא דביש ובי"ה: הי"מ ר' עקיבא היא אין הלכה כמותו בזה דלעיל ספקינן הלכה כ"י אליעזר בארבע: וש"ם דטבילה בזמנה מצוה. אין הלכה כן אלא כ"י יוסי בר' יהודה דאמר לאו מצוה וכן מעשים בכל יום שאין לך אשה טובלת בזמנה טבילה של גדה ושל זבה ושל שומרת יום. ולקמן בפי' בחרא נמי אמרינן מכדי האידינא כולהו ספק זיבות נינהו נטבול ביטמא דשבעה משמע שלא הוי טובלות בשום פעם ביום ור"ח פסק דהלכה כבי"ש וב"ה דאמרי טבילה בזמנה מצוה ואינה ראה דפשיטא ד"י יוסי בר' יהודה לא פליג עלייהו אלא סבר לא נתלכו ב"ש וב"ה בדבר זה: ולפיה הוזכר זכר. תימה דלא פריך ארישא דאיך ידוע אם ולד הוא רצ"ל דנטר עד טיפא ופרך אחרונייהו:

ולא פריך אלף מיומא קמא:

שמע מינה תלת. הוה מיני שבע שזע שמה מיהה דמי

לידה שאינה רואה בהן אין עולין לספירת זיבתה אלף אר"ת דפשיטא ליה להש"ס שאין עולין דק"ל כדבי צסוף פרק בנות כותים [לקמן ז]. והוא למ"ד מעי"ל קג"ס ולקמן פכרש בע"ה ותימה דהך צרייתא סברה דלצ"ש זצ"ה אין עולין וצפרק בנות כותים (שם לה): גצי פלוגתא דרב ולוי אי שמי מעיינות הן או מעיין אחד איכא צרייתא דלצ"ש ולצ"ה עולין וי"ל דתרי תנאי (א) הוא אליביהו:

ושמע מינה טבילה בזמנה מצוה.

ךך פסק ר"ח דהלכה כב"ש זצ"ה ותימה דפשיטא דר' יוסי בר' יהודה יאמר דלא פליגי עליה צ"ש זצ"ה ומעשים בכל יום שאין לך אשה טובלת צומן טבילת גדה ולא צומן טבילת שומרת יום כנגד יום וצה זצ"פ צתרא [לקמן דף עז סו:]: נמי אמר מכדי האידינא כולהו ספק זבות שוינהו ניטבלינהו ציממא דז' משמע שלא היו טובלין ציוס צסום פעם (ט) ורבינו אליהו הזקן שיסד צאזהרות טבילה בזמנה על ד' גדילים כולו יסד דלא כהילכתא דה"ג יסד כר"א [סנהדרין דף מה.]. דלמרר כל נסקלין נתלין דדריש ריבוי ומיעוט וק"ל דדרשינן כללי ופרטי דהא קיימא לן דקרקע אינה נגזלת: **גמרא**

אלף לאחר גדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שזוע טהור איכא לספוקי ציימי ספירת זיבתה ובעיא למטבל ציוס ז' של כל שזוע טהור: ר"ע. דפרך אחרון [לקמן דף סט:]: **סוף שזוע ראשון**. ציוס השביעי ליטבלה ציוס דילמא צין השמשות יום הוא ויום ראשון שצאתה לפנינו טהור ואיכא ז' ספורים לפנינו: **חדא**. טבילה ששזוע לא קמיירי. והי"ה דהוה לן לאותובי לצ"ה דליחשוב עוד טבילה ימירתא לטבילות הלילות של ספק לידה הואיל וצין השמשות צאתה אלף האי שינויא גופיה אית צה דחדא ששזוע לא קמיירי הילכך לא פריך: **במתני' המפלת**. שליא: **ליום מ'**. לטבילתה: **אינה חוששם** לולג. שלא נגמיר יצירתו עד שיכלו כל מ' יום: **ולגדה**. דילמא ליכא ולד. ובגמ' מפרש למה הוזכר זכר: **פסג לוגר**. ז' ימי טומאה ופליגו בלידה יששתא אבל שזועים דנקצה ליכא לספוקי כדקתמי טעמא שיצירת נקצה לפי'א: **גב' הא קסני נקצה**. דה"ל שזועים יש בכלל מאתים מנה: אי לימי טוהר. להחמיר שלא יהא לה אלף ימי טוהר דזכר: הא